

Jézus Krisztus megtörte a halált, és az evangélium által felragyogtatta az életet és a halhatatlanságot. (2. Tim 1:10b)

Valami új kezdődött... ezt mutatja be ez a vasárnap. Lezárult a régi, és valami új kezdődött. A halál zárult le, és az élet kezdődött.

A kezdő énekünk a Szentlélekért könyörög, hogy tartson meg a hitben – merthogy ez az új, ami elkezdődött sokunknál már régen történt. S talán meg is fakulhatott. Mintha vesztene lendületéből. A 233. éneket énekeljük, utána 9. rend lesz. (386, 312, 11)

Kegyelem nekünk és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól! Ámen.

Az ószövetségi ígében a régi lezárulása hátborzongatóan valóságos. A babiloni csapatok elfoglalták Jeruzsálemet, elpusztult minden, amit eddig biztosnak láttak, mint ahogy Harkivot szétbombázták és szétlőtték az orosz egységek. S eddig gazdagok voltak, Jó állásuk volt, három lakás – és egyszerre mindent szétbombáztak. Jelent, múltat, jövőt. Ez a siralom, ez ismerős. Elmúlt a régi.

Az evangéliumban az özvegy asszony ugyanezt éli át. Az egyetlen támasza, a jövőjének záloga halt meg. Ennél sokkal ijesztőbb a levél címzettjeinek helyzete. Éppen hitre jutottak, Pál apostol hirdette nekik az evangéliumot – és Pál, aki arról beszélt, hogy Jézus Krisztus Úr, feltámadt a halálból, és minden fölé emelte Őt az Atya, ez a Pál börtönben van. KI tudja, mi lesz a sorsa. És vajon a hitük által, amit éppen csak megízleltek, nem jutnak-e ők is Pál sorsára? Ők nemcsak azt élték meg, hogy a régi elmúlt, hanem azt is, hogy az új, az ajándékba kapott hit is zátonyra futhat, hogy összetörhet. Elmúlik. Mintha most arra döbbernénk rá, hogy eddigi hitünk, meg a szokásaink, templomba járásunk, imádságunk – csak egy szokás volt. Valami hagyomány ápolása – szüleink emléke előtt, fiatalkori hitélményeink előtt való tisztelgés. S nem több. A régi elmúlt.

Kérlek, ne csüggedjete el... Nézzetek szembe a valósággal, de nem csüggedjete el. Csak hát Pál sem tud többet mondani. Mert minden felszólítás csak újabb formákat, formaságokat teremtené.

Ezért térdet hajtok az Atya előtt. Imádságra. Mert nem fogunk tudni magunk újat kezdeni. Nem fogunk sem egyéni életünkben, sem közösségünkben megújulni a magunk erejéből, a magunk tetteiből. Hiába találunk ki missziói módszereket itt a Velencei-tó térségében, vagy tanulunk nagyszerű könyvekből gyülekezetépítést. Nem tudunk újat teremteni. Ezért térdet hajtok az Atya előtt. Mert újat csak Ő tud kezdeni. Aki teremtett mindent, akitől minden származik. Ő adja meg nektek dicsősége gazdagsága szerint... Ő teremtsen újjá! Ő nyissa meg szemeteket, hogy lássatok. Ő formálja gondolkozás-módokat, hogy annak közepén – ne vendégként, hanem állandó lakosként – Krisztus lakjék. Ő ismertesse meg veletek a valódi távlatokat, a valódi teret feltámadása által. Szóval hogy ne csak ezt a földet lássuk, véges erőnkkel, saját elképzelésünkkel, hanem abban a határtalan szeretetben, ahogyan Krisztus szeretett minket – nemcsak minket, hanem mindent embert. Lássuk meg, ismerjük meg Krisztus minden értelmet meghaladó szeretetét.

Azt az újat, amit az Atya teremtett. Amit a régi helyére ültetett. A régi elmúlt – mert az Atya újat kezd velünk.

Az Apostolok Cselekedeteiben van egy felkavaró történet. Péter apostol elmegy a pogány Kornéliusz házába. Ott a nem-zsidó emberek is megkapják a Szentlélek ajándékát. S Péter azt mondja: Most kezdem igazán megérteni, hogy nem személyválogató az Isten. Most kezdem – mondja, miután végig követte Jézust. Miután Jézus rábízta a gyülekezetet. Miután megkapta a Szentlélek ajándékát. Miután számos gyülekezeti vitát lecsönDESített. Azt mondja: Most kezdem.

Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt. Hogy velünk is kezdjen újat. Most is. Újból.

És Aki mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy kérjük, vagy gondoljuk, adja meg kegyelmesen kérésemet. Mert Ővé a dicsőség az Egyházban nemzedékről nemzedékre, örökkön örökké. Ámen.